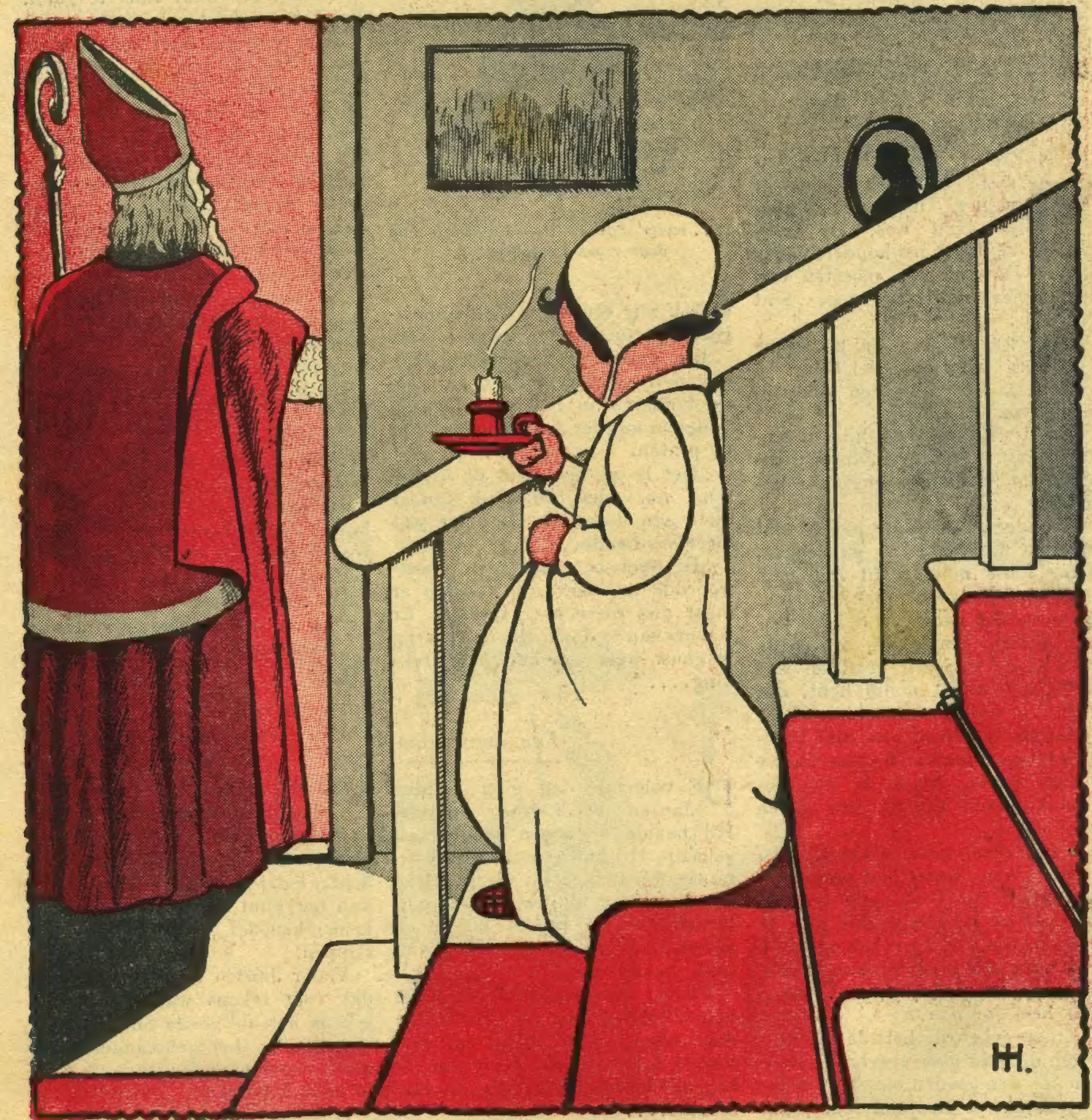
SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA

3 DECEMBER 1936

NIEUWSGIERIG AAGJE EN DE SINT

Het verloren boekwerk

Hoe de Jansens geholpen werden

Vader Jansen deed op een regenachtige dag een merkwaardige vondst

EEN AVOND VAN VREUGDE

GER en Liesje hadden papier voor zich liggen; papier, dat nog onbeschreven was. De inktpot en de twee penhouders lagen klaar. De kinderen moesten verlanglijstjes schrijven voor Sint Nicolaas.

„Moeder, ik wou er zo graag een trein opzetten," zei Ger.

„En ik zo graag een poppenhuis," zei Liesje.

Moeder keek haar kinderen ernstig aan. Meneer Jansen, die erbij zat, schudde langzaam het hoofd.

„Kinders," zei hij, „het is niet prettig, wat ik jullie ga zeggen, maar jullie moeten dit jaar iets ànders op je verlanglijstje zetten. Je weet, dat vader maar heel weinig verdient, omdat hij zijn goede betrekking verloren heeft en wat jullie het meest nodig hebt, dat zijn.... warme winterkleren!

Als we speelgoed aan Sint Nicolaas vragen, dan kan hij géén warme kleren geven, want er zijn zovéél kinderen, die hij iets geven wil."

De kinderen keken elkander mistroostig aan. Vader had natuurlijk wel gelijk. Het was beter om een warme trui en een warme jurk te vragen, die vader op het ogenblik niet voor zijn kinderen kon kopen. Het was verstandiger.... maar ook heel jammer.

En zo gebeurde het, dat de kinderen dit jaar geen speelgoed vroegen aan den goeden bisschop, maar kleren. En ze hoopten maar, dat

....vader Jansen liep de gehele dag door regen en wind....

er óók nog een klein stukje speelgoed op zou kunnen overschieten.

Die avond gingen de verlanglijsten in de brievenbus, en toen de kinderen in bed lagen, zaten vader en moeder Jansen met elkaar te praten.

„Het is jammer voor de kinderen," zei vader. „Maar ik kan er niets aan doen. Als ik maar wat meer verdiende...."

„Ik weet het wel, man," antwoordde moeder. „We moeten er maar niet meer over spreken. Er is niets aan te doen. Misschien krijg je gauw weer een betere betrekking...."

Een ontmoeting

DE volgende dag ging meneer Jansen alweer vroeg op weg. Hij haalde voor een grote zaak geld op. Hij had een tas met kwitanties bij zich en bij verscheidene huizen moest hij kwitanties aanbieden; het geld, dat hij kreeg, moest hij dan later naar die grote zaak brengen.

Prettig werk was het niet, want vader Jansen liep de gehele dag door regen en wind, en hij verdiende maar weinig. Toch was hij blij, dat hij tenminste nog iets verdiende.....

Het was de tweede December en toen het donker begon te worden, was vader Jansen nog lang niet klaar met zijn werk. Hij sjouwde door de straten van de grote stad; het motregende zacht en een kille wind blies de mensen om de oren. Jansen's schoenen moesten nodig verzoold worden, maar dat stelde hij zo lang mogelijk uit. Zo kwam het, dat hij natte voeten had. Hij rilde van de kou, maar hij dacht er niet aan, om naar huis te gaan. Eerst moest hij klaar zijn.

Juist liep hij door een van de grote straten, toen hij een auto zag stilstaan. Het portier werd geopend en daar stapten twee mensen uit, die vader Jansen dadelijk herkende. Het waren Sinterklaas en Zwarte Piet. Ze gingen een grote winkel binnen, en vader Jansen bleef even staan, want hij wilde het tweetal weer in de auto zien stappen.

Na een paar minuten ging de deur van de winkel weer open, een zwarte chauffeur opende het portier van de auto en toen Sinterklaas ingestapt was en Piet weer naast den chauffeur zat, reed de auto weg.

Maar.... wat was dat? Op het trottoir, vlak bij de plaats, waar de auto gestaan had, lag een groot boek. Vader Jansen ging er naar toe en nam het boek op. Het was gebonden in zwart leder, en toen vader Jansen het opensloeg, zag hij op de eerste bladzijde staan:

„Namenlijst van kinderen. Jaar 1936."

Wat het boek bevatte

VADER Jansen sloeg nog een blad om, en daar zag hij de namen van vele kinderen. Het gehele boek stond vol met namen en achter iedere naam stond de leeftijd van het kind en nog een paar tekens: kruisjes, cirkeltjes, pijltjes, stippen.

Vader Jansen begreep wel, wat dat voor tekens waren. Aan die tekens kon de goede Sint natuurlijk zien, of het gehoorzame kinderen waren of ondeugende; lastige of lieve kinderen.

„Sjonge, sjonge," zei vader tegen

zichzelf, „wat zal Sinterklaas wel zeggen, als hij merkt, dat hij zijn boek kwijt is. Ik zal het hem dadelijk gaan terugbrengen."

Maar.... waar woonde Sinterklaas? Dat wist vader Jansen niet. Hij zou het maar in de winkel gaan vragen.

„Sinterklaas?" vroeg de verkoper in de winkel. „Die woont op het ogenblik in het Europa-hotel. Hij heeft een heleboel besteld en dat moeten we daar bezorgen."

Vader Jansen deed eerst zijn werk af, en toen alles klaar was, ging hij naar zijn kantoor om het geld weg te brengen. Nu was het al over zeven; z'n vrouw en kinderen zouden niet begrijpen waar hij bleef. Toch moesten ze nog maar een half uurtje wachten. Vader Jansen was koud en nat, maar hij begreep, dat Sinterklaas zijn boek dadelijk nodig zou hebben. Hij stapte flink door en zo kwam hij bij het Europa-hotel.

„Goeie avond," zei vader Jansen tegen den portier. „Woont Sinterklaas hier?"

„Ja," antwoordde de portier, „dat wel, maar hij is voor niemand te spreken."

„Ga maar gauw naar hem toe," zei vader Jansen lachend, „en zeg hem, dat ik het boek gevonden heb. Meer hoeft u niet te zeggen. Hij begrijpt het wel."

De portier keek vader Jansen verwonderd aan, maar hij ging toch naar boven. Even later kwam hij terug. „Sint Nicolaas vraagt, of u dadelijk boven wilt komen."

Onderhoud met Sinterklaas

VADER Jansen ging de trap op en daar kwam Zwarte Piet hem al tegemoet. Hij ging hem voor naar de kamer, waar Sint Nicolaas in een leunstoel zat. Vader Jansen gaf het boek en de bisschop zei:

„Meneer, u weet niet, hoe dankbaar ik u ben. Hoe is uw naam?"

„Ik ben Albert Jansen."

„Albert Jansen? Wel, ja, dan ken ik uw kinderen wel. Zijn dat niet Ger en Liesje?"

„Juist," antwoordde vader Jansen, vol verbazing over het geheugen van den Sint.

„Ik zou u graag een beloning willen geven, meneer Jansen," zei Sinterklaas. „Wat wilt u nu eens graag hebben?"

„Ik? Niets," antwoordde vader Jansen, „en u hoeft me ook helemaal niet te belonen, want ik heb het graag voor u gedaan."

Maar Sinterklaas drong erg aan en toen zei vader Jansen:

„Als u dan beslist iets geven wilt, geeft u mijn kinderen dan met Sint Nicolaas een stukje speelgoed. Ze hebben warme winterkleren gevraagd, en ik begrijp, dat u niet òòk nog eens speelgoed kunt gaan geven, maar als u.... in dit geval...."

Sint gaf zijn zwarten knecht een knipoogje, alvorens afscheid van zijn bezoeker te nemen, en toen ging meneer Jansen naar huis. Daar vertelde hij alles aan zijn vrouw, maar hij sprak er niet over tegen de kinderen.

Vijf December

ZO brak de avond van de vijfde December aan. Ger en Liesje durfden er niet veel over te spreken, maar ze hoopten toch zo, dat er ook nog een stukje speelgoed bij zou zijn.

Om kwart over zeven werd er gebeld en de kinderen keken elkaar aan. Mevrouw Jansen ging open doen en daar hoorden ze zware, langzame voetstappen op de trap. Sinterklaas trad binnen, gevolgd door Zwarten Piet.

„Zo, kinderen," zei de goede bisschop. „Zijn jullie het hele jaar lief en gehoorzaam geweest?"

„Ik geloof het wel, Sinterklaas," zei Ger.

„Ik heb erg mijn best gedaan, Sinterklaas," zei Liesje.

Toen zette Zwarte Piet een groot pak op tafel, en de kinderen begonnen zenuwachtig de touwtjes los te peuteren. Intussen was Sinterklaas begonnen heel zacht met vader Jansen te spreken.

„Meneer Jansen," zei hij, „ik geloof, dat u niet zulk prettig werk hebt. Als u morgenochtend bij mij komt in het Europa-hotel, zal ik zorgen, dat u een betere betrekking krijgt, waar u ook meer verdient."

Sinterklaas lachte: „Maar komt u niet te vroeg, want ik heb nu een heel vermoeiende avond en ik zal morgenochtend wel moe zijn. Laten we zeggen om half twaalf."

Vader Jansen wou den goeden Sint bedanken, maar daar wilde deze niets van weten.

„O, moeder!" riep Liesje, „kijk eens: een echt poppenhuis!"

„Vader!" riep Ger, „kijk eens, wat een prachtige spoortrein!"

Sinterklaas en zijn knecht stonden op. Zij hadden hun werk gedaan. Ze hadden vier mensen heel blij gemaakt. Nu waren ze klaar.

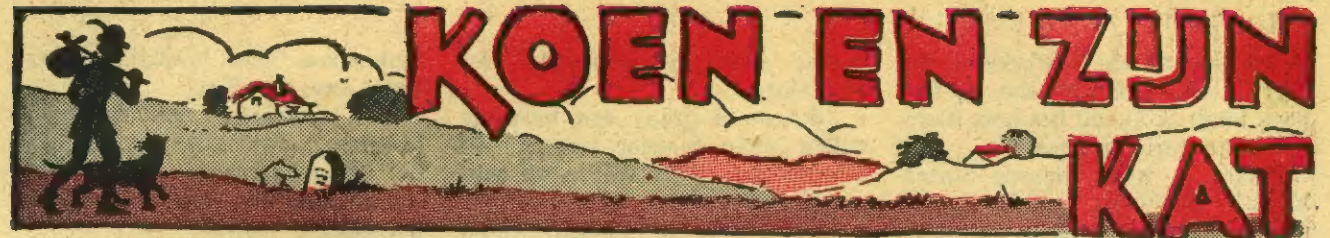
Uit het grote pak kwam ook nog een fijne banketletter. Een kwartiertje later zat de familie Jansen om de tafel heen.... vier gelukkige mensen, vier blijde gezichten.

Dat was het werk van Sinterklaas.

A. v. OORDT

....een zwarte chauffeur opende het portier van de auto.

„Hier is een brood en een kan water," zei de gevangenbewaarder, toen hij even later de kerker binnentrad. „Eet het brood maar fluks op, want anders komen de ratten het opeten."

De gevangenen, die erg hongerig waren, begonnen onmiddellijk het brood te verorberen, maar op hetzelfde ogenblik kwamen er talloze ratten te voorschijn, die in een wijde kring gingen zitten.

„Jaag ze weg, poes!" riep Koen. En de kat bedacht zich geen ogenblik, doch sprong op de ratten toe, die in allerijl een goed heenkomen zochten. „Flink zo!" moedigde Koen zijn kat aan.

De volgende morgen trad de gevangenbewaarder opnieuw de kerker binnen, maar hij was niet weinig verbaasd, toen hij de gevangenen in diepe slaap verzonken aantrof. Geen rat was te zien!

Intussen zat de sultan, die heerser over dat vreemde land was, aan een welvoorziene ontbijttafel. Maar de ratten sprongen rondom hem en aten zijn maaltijd op. „Help!" schreeuwde de sultan.

„Jaag die vieze ratten weg!" De vorst was in een verschrikkelijk humeur, toen juist een minister binnentrad en hem over de gevangenen sprak. „Laat ze maar wachten! Ik heb nu geen tijd!"

Zo snauwde de sultan zijn minister toe. Maar toen deze hem vertelde, dat de gevangenen in hun kerker geen last van de ratten hadden gehad, beval hij hen onmiddellijk voor hem te doen geleiden.

Toen Koen en de zeelieden voor den sultan verschenen, liepen de ratten nog voortdurend in de zaal rond. — „Is er iemand onder jullie, die me van de ratten verlossen kan?" riep de vorst uit.

„Ja, heer!" antwoordde Koen. „Mijn kat is daartoe best in staat!" En toen hitste Koen zijn kat op de ratten, die tot grote verwondering van den sultan snel maakten, dat ze uit de zaal verdwenen.

Voor de jeugd

van 12 jaar en ouder brengt St. Nicolaas dit jaar 4 PRACHTIGE LEESBOEKEN: t.w.

DE WITTE TIJGER
van SAMUEL SCOVILLE Jr.

De geheimzinnige vlucht van de Q 2
van COVINGTON CLARKE

Muiterij op het s.s. Nanking
van HOWARD PEASE

ANK'S MOEILIJK JAAR
van RUTH M. GOLDRING

Uitgaven die er zijn mogen. De prijs bedraagt slechts

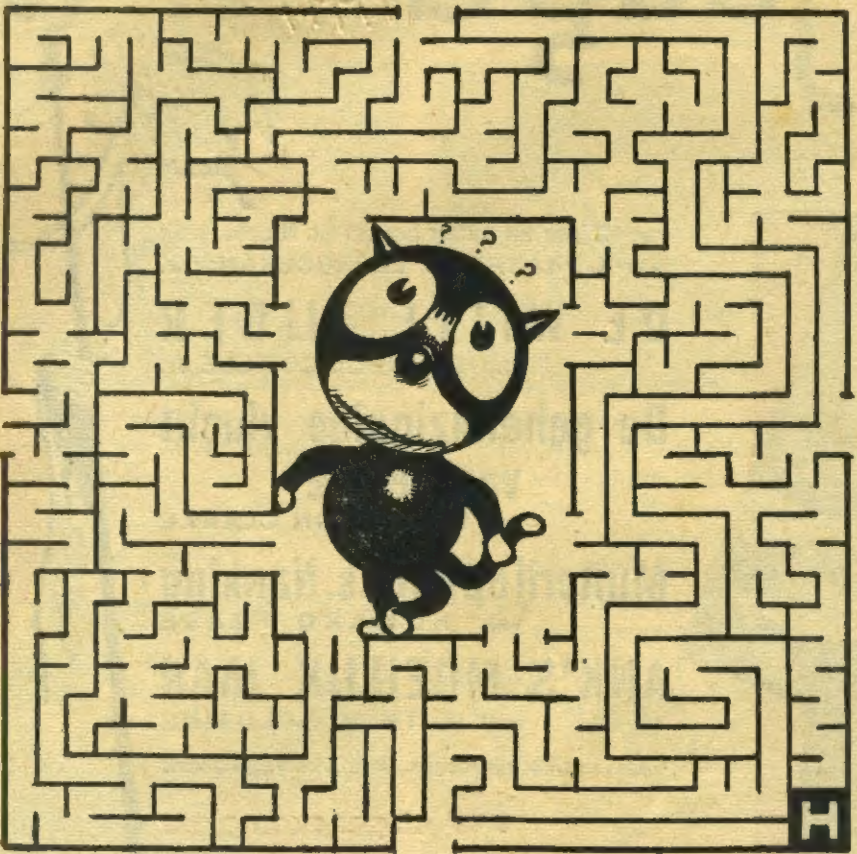
15 ct. per exemplaar

Verkrijgbaar bij al onze agenten en bezorgers, bij den boekhandel en bij onze kantoren. - Toezending per post geschiedt alleen na ontvangst van het verschuldigde bedrag onder bijvoeging van 2½ cent porto per exemplaar.

ONS EIGEN RAADSELHOEKJE

MOORTJE IN DE KLEM

ZIE je, hoe smekend Moortje je aankijkt ?

Dat komt, omdat het arme dier opgesloten zit in een ingewikkelde doolhof, waaruit het onmogelijk alleen weer de terugweg naar buiten vinden kan. Het beestje heeft dus je hulp dringend nodig en het is daarom zaak, dat je het zo vlug mogelijk de weg naar buiten wijst. Gemakkelijk zal het je wel niet vallen, maar het is met een beetje goede wil toch te doen.

Je moet intussen niet op Moortje's dankbaarheid rekenen, als je haar bevrijd hebt, want je weet het nu eenmaal : katten zijn in het geheel geen dankbare dieren.

VERBORGEN NAMEN VAN LANDEN

Kun je in elk der volgende zinnen de naam van een land terugvinden ?

1. *Toen ik in Brussel aankwam, was ik straatarm en zelfs nog geen frank rijk.*
2. *Het winnen van het wereldkampioenschap overlaadde den athleet met roem en iedereen wilde hem bij zijn terugkomst dan ook verwelkomen.*
3. *Ik heb de druif met pitjes en schil ingeslikt.*
4. *Je zult het boek achter in die kast vinden.*
5. *Nu hebben we de schuit wel gevonden, doch den schipper zie ik nog niet.*
6. *Zou je denken, dat we hier landen kunnen?*
7. *Menigmaal is iemand dapper uit angst.*
8. *Ja, pa, nog hebben we tijd genoeg om de trein te halen.*
9. *Wanneer men meer landinwaarts gaat, treft men verder in het Oosten rijke goudvelden aan.*
10. *Pas op, val niet in de regenton, kind!*

PLAATSNAMEN-REBUS

DEZE rebus houdt de naam van 'n plaats in S c h o t l a n d in. Zie je kans, de getekende plaatsnaam zonder hulp van anderen te ontcijferen ?

De oplossing vind je de volgende week te dezer plaatse; vergelijk die dan maar eens met je eigen uitkomst.

OPLOSSINGEN

EEN KINDERFEEST EN EEN INVULPLAAT

Hier zie je nu den groten onbekende van ons kinderfeest, dat voor de deur staat.

PLAATSNAMEN-REBUS

De verborgen plaatsnaam luidde: Parijs (Par ijs).

VERBORGEN STEDENNAMEN

1. Londen.
2. Antwerpen.
3. Gent.
4. Brugge.

De schepen der Noormannen

Jarenlang was de „drakkar" of draak de schrik der zeeën

LEIF ERIKSON IN AMERIKA

DE Noormannen.... de schrik der volkeren, die aan de kusten van de Atlantische Oceaan woonden. Wat heeft Karel de Grote niet veel met hen te stellen gehad. Zij plunderden Aken en Keulen, drie keer veroverden zij Parijs; tussen 900 en 1100 kwamen zij regelmatig terug om te plunderen en te branden en wat kon men tegen hen doen?

Ze kwamen met een voor die tijd verbazingwekkende snelheid, en als ze hun werk gedaan hadden, waren ze even gauw weer verdwenen.

In vroeger jaren hebben geleerden zich dikwijls afgevraagd, hoe het toch mogelijk was, dat ze zich zo snel konden verplaatsen en wat voor boten ze eigenlijk hadden.

Want daar wist men vroeger niet veel van, omdat er natuurlijk weinig of geen betrouwbare berichten waren uit die oeroude tijd.

Maar nu hebben we berichten niet meer nodig! We hebben de boten zelf. Het klinkt haast ongelofelijk, dat duizend jaar later die boten van de Noormannen gevonden zouden worden en toch is 't zo.

In Zweden en Noorwegen, in Sleeswijk en in Finland, in IJsland en in de nederzettingen van de Noormannen in Bretagne heeft men graven gevonden.

Het was namelijk bij die oude Noormannen gewoonte, om aanzienlijke doden in hun boten te begraven. En na de ontdekking van die graven werden er ook verschillende boten gevonden, die nog tamelijk goed bewaard waren gebleven.

De eerste vondst geschiedde in 1868, waar men een vaartuig opgroef, dat helemaal gebouwd was van eikenhout. Dit schip was vierentwintig meter lang en bijna drieëneenhalve meter breed. Een mast was er niet, dus het schip moest geroeid worden.

En nu weten we ook, dat Leif Erikson met een dergelijk schip van Groenland de kust van Noord-Amerika ontdekte; dat moet zo omstreeks het jaar 1000 geweest zijn. Leif Erikson.... die vele jaren vóór Columbus Noord-Amerika bereikte.

Deze Noormannen moeten wel zeer moedige kerels geweest zijn, dat ze het aandurfden, die geweldige afstand met een open roeiboot af te leggen.

Later zijn er andere schepen gevonden, sommige iets kleiner, andere iets groter, en daarin werden ook masten aangetroffen. Zo werd er bijvoorbeeld in Gokstad een schip opgegraven, waarin een bekende koning der Noormannen ter aarde is besteld.

Volgens de scheepsbouwers is deze boot bijzonder knap in elkaar gezet. Het scheepje is zeewaardig, het roeit licht en het moet goede eigenschappen als zeilboot bezeten hebben.

Nu moet je niet denken, dat je met die oer-oude opgegraven boten nog varen kunt. Dat is natuurlijk onmogelijk en we moeten blij zijn, dat we er nog zoveel van hebben teruggevonden.

Deze schepen heetten d r a k k a r, d.w.z. „draken", omdat hun boeg uitliep in een uit hout gebeeldhouwde drakenkop.

Met hun scheepjes waagden de Noormannen zich niet alleen tot de kusten van Frankrijk, maar ze kwamen ten slotte zelfs in de Middellandse Zee terecht en aan de kust van Afrika. Er is zelfs een Noormannenrijk geweest in een gedeelte van Italië en Sicilië.

Waarom trokken de Noormannen er steeds weer op uit? Och, dat is heel eenvoudig. Het vaderland had niet genoeg te eten voor de snel-toenemende bevolking en daarom trokken zij er op uit, om nieuw land te ontdekken, waar ze een bestaan konden vinden. IJsland en Groenland zijn bijvoorbeeld ook lange tijd kolonies geweest van de Noormannen.

En dat alles konden zij alleen doen, omdat ze zulke prachtige boten bezaten. Dat de schepen van de Noormannen volkomen zeewaardig waren, is in 1893 bewezen door kapitein Magnus Andersen. Hij bouwde namelijk een schip, dat er precies zo uitzag als het Noormannenvaartuig, hetwelk bij Gokstad gevonden was. Toen de boot gereed was, vertrok hij van Oslo, stak de Atlantische Oceaan over en kwam behouden in Chicago aan, waar in dat jaar een wereldtentoonstelling werd gehouden. Hier werd hij met gejuich ontvangen.

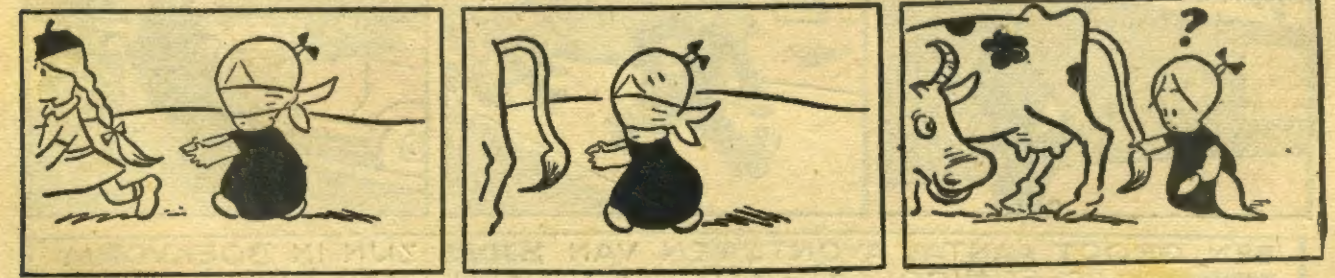
Enkele anderen hebben het hem nagedaan en steeds weer werd bewezen, welke schitterende eigenschappen de schepen der Noormannen bezeten hebben.

Er is dan ook geen enkel volk, dat in die oude tijden zulke mooie boten bezat.

En daaruit kan verklaard worden, dat de Noormannen zich tamelijk veilig konden vertonen, waar ze ook wilden. Voor men hun iets doen kon, waren ze alweer weg. Hoe mooi dat ook allemaal geweest is.... we zijn toch maar blij, dat de bewoners van Scandinavië tegenwoordig zo vredelievend zijn geworden en dat ze niet meer met hun schepen komen, om onze eigendommen weg te slepen. Zo hebben wij ze liever.

A. v. O.

KLEINE MARJOLIJNTJE SPEELT BLINDEKOE!

EEN GROOT AANTAL AVONTUREN VAN **SJORS** ZIJN IN BOEKVORM ALS St. NICOLAAS-CADEAU VERKRIJGBAAR à 75 ct.